

*Pridi, tujčin! - 'z revne tujine,
vabi te sin - slovenske občine.
Zemljo češ 'met'?
Pridi jo vzeti'!*

*Tvornice vse - tukaj boš dobil,
trde gore - v zlató boš predrobil,
tvoj je denar
nam gospodar.*

*Vsakega tod - lahko obereš,
krotek je rod - lahko ga dereš,
vse pretrpi,
nič ne kriči.*

*Te tri pedi - tujcu pustimo,
v zemljo se mi - vdano zarimo.
Tujci okrog,
živi vas bog!*

Rad bi, o Slovenci, da bi pristuhnili tem mojim besedam, ker vam govorim iz svoje izkušnje, takorekoč kot mučenec svojega spoznanja in prepričanja. Ne govorim vam kot učeniak, ki iz mnogoterih knjig zbira podatke in dela zaključke, o katerih bi lahko dejali, da so daleč od življenja, prav tako, kakor sta si daleč ... in slovenski kmet. To, kar vam bom zdaj povedal, o Slovenci, je samo neznatna epizoda mojega življenja, vendar pa ima toliko splošnega in poučenega v sebi, da iz nje potegnemo sklep: blaginja škoduje.

Moje življenje, o Slovencih, ni, da bi ga stavil za vzgled vam, ki slovite daleč preko luže kot miren in marljiv narod.

Marsikatero napako sem srečal na svojega življenja poti in ker se mi je zasmilila, sem jo vzel s seboj. Ne, moje življenje ni za vas, ki ste korektni, natančni in vztrajni.

Ne dvomim pa, da sem se uprav v tem odlomku svojega življenja izkazal kot Slovenca in ima torej ta epizoda slovenski značaj.

Čeprav so mi rojenice pele spodbudne in mnogo obetajoče pesmi, sem se vendar zgodaj seznanil z revščino in v njej kreпил svoje telo in svojega duha. Moje telo, o Slovenci, je postalo fakir in z vedrim duhom in nasmejano dušo sem mu vsak večer postiljal na žebjih, črepijah in trnju. Tako je z leti postalo moje telo nadvse odporno in mirno lahko rečem, da bi vse egiptovske nadloge ne mogle omajati njegove odpornosti. Pri vsem tem pa se je duh obdal z visoko moralno, duša pa je zaplavala v stratosfero idej in od tam veselo pozdravlja svoje telo.